

til Stadighed var det, de, som ifølge Lovforslaget i Fjor kunde være Medlemmer af de saakaldte B.-Afdelinger. Det er muligt, jeg har misforstaaet den højtærede Minister, og Ministeren indrømmede jo, at naar jeg havde misforstaaet ham, var det maaske, fordi han ikke havde udtalt sig udførligt nok, men jeg tror ikke, den højtærede Minister har Ret i, at det er de Medlemmer, der tages Sigte paa under de Overvejelser, der er ved at foregaa i Ministeriet, thi de Medlemmer, som der i Fjor var Tale om at faa ind i B.-Afdelingerne, var Medlemmer, der, som det hed, „vel paa Grund af deres Helbredstilstand er udelukkede fra Optagelse i A.-Afdelingen, men som dog ved Optagelsen i B.-Afdelingen er arbejdsdygtige, og hvis Helbredstilstand ikke er af en saadan Art, at de maa antages jævnlig i længere Tidsrum at ville være ude af Stand til at arbejde“. Jeg har forstaaet Bestemmelsen i § 7, som den kom til at lyde efter Folketingets Vedtagelse i Fjor, og som den ogsaa lyder i Ministerens Lovforslag, saaledes, at dem vilde man nu tage i A.-Afdelingerne eller rettere i Sygekassen, thi nu har man jo ikke de to Afdelinger, men paa den Betingelse, at de ikke kan faa noget for de Sygdomme, de har ved Optagelsen. Jeg mente ikke at kunne gaa ud fra, at det var de Personer, som den højtærede Minister i § 7 foreslaar skulde kunne optages, „Personer, som lider af en hyppigt tilbagevendende eller en uheldredelig Sygdom eller en Legemssvaghed, der medfører eller skønnes at kunne medføre en væsentlig Indskrænkning i deres Arbejdsevne“. Ministeren mente, vi skulde have særlige Sygekasser, men jeg maatte antage, at det var for dem, som ikke kunde optages i de almindelige Sygekasser efter de Regler, her staar. Det er altsaa fra min Side en Misforstaaelse, som jeg dog synes, der har været nogen Grund til. Det, den højtærede Minister har tænkt paa at ordne forsikringsmæssigt, er altsaa en Forsikring for de Folk, som ganske vist efter Lovforslaget kan blive Medlemmer af Sygekassen, men som den højtærede Minister tænker sig maaske alligevel ikke vil være det. Naar vi har taget i Sygekasserne efter Lovforslaget, som det foreligger, de Personer, som lider af hyppigt tilbagevendende eller uheldredelige Sygdomme eller legemlige Svagheder, som gør dem uskikkede til Arbejde en Del af Tiden, men ikke den hele Tid, gik jeg ud fra, at saa blev der kun de vedvarende kronisk syge

tilbage, og jeg glædede mig over, at for dem mente den højtærede Minister at kunne ordne Forsorgen forsikringsmæssigt.

Da jeg har Ordet, maa jeg maaske sige til det ærede Medlem fra Fakse (Stauning), at jeg ikke rigtigt forstaaar hans Henvisning til, at naar man nu skulde have et Udvalg eller en Kommission, som skulde give Ministeren Raad med Hensyn til Fastsættelsen af Grænserne i det Cirkulære, som skal udstedes hvert femte Aar, maatte man lige saavel her høre de sagkyndige, som man, naar Talen var om Officerslønningerne, hørte Officererne. Den Sammenligning halter meget, og jeg kunde fristes til at sige, at den taler til Fordel for mit Standpunkt. Det, jeg i Fjor holdt paa og ogsaa i Aar har nævnt, er, at man skulde lade Sygekassenævnet udtale sig og derefter lade Rigsdagsudvalget, Kommissionen, Repræsentanterne for Bevillingsmyndigheden, tage Bestemmelse paa Grundlag af det, der forelaa fra de sagkyndige. Man har aldrig ladet Officererne selv bestemme, hvor meget de skulde have i Løn, men man har ladet dem faa Lejlighed til at udtale sig derom, det maa være det, det ærede Medlem sigter til. Hvad jeg vilde have ogsaa skulde gælde med Hensyn til den Kommission, der skal tage Bestemmelse om, hvor Grænsen skal sættes for, hvem der kan faa Del i Statstilskuddet, var, at de sagkyndige, det vil sige Repræsentanter for Sygekasserne, skal have Lov til at udtale sig, men saa er det dem, der staar med Ansvaret overfor dem, som har valgt dem, nemlig Rigsdagen, som er Bevillingsmyndigheden. De skal komme og sige til Ministeren, hvad de mener, det kan gaa an at sætte som Grænse for, hvem der skal have Del i Statstilskuddet.

Det ærede Medlem mente, at jeg ikke var berettiget til at sige, at de Grænser, som var foreslaaede i Fjor, ikke vilde udelukke nogen, der kunde godt tænkes at være en Tjenestekarl med 500 Kr. i Løn, og regnes Kosten til 300 Kr., var han oppe paa 800 Kr., og saa vilde han altsaa ikke kunne komme med. Hvis man f. Eks. gik til det, som jeg i Gaar sagde, at jeg var enig i, at man kunde bestemme, at alle Lønarbejdere skulde have Ret til at komme med, vilde denne Tjenestekarl komme med, men i øvrigt har jeg ikke noget Eksempel paa, at en Tjenestekarl straks begynder med at faa 500 Kr. i Løn. De fleste er vel ikke oppe paa den Løn, men jeg har selv været med til at give en Tjenestekarl endog lidt over 500 Kr. foruden Kosten. Dette er